

# IGOR BERGLER

# TESTAMENTUL LUI ABRAHAM

Roman în cinci părți  
cu o postfață de  
JEAN HARRIS

## PROLOG

14 aprilie 2012

*Cum se poate ca un poet care habar n-avea de existența plantei numite trandafir să scrie despre uleiul de trandafir?*

Aulus Gellius, *Noctes Atticae*<sup>1</sup>

*Așa s-a stabilit: nu doar cel ultradotat pentru a înțelege poate intra în adâncul cunoașterii sale, dar chiar și ignorantul, chiar dacă nu poate intra, nu trebuie să se lase cuprins de disperare. Va observa că, în ciuda dificultății unelor lucruri, așa din pricina naturii lor, sunt prezentate și revelate într-o proză plăcută, cu anumită grație și, precum o grădină cu flori de toate felurile, sunt discutate și aduse în fața ochilor ca imagini și simboluri.*

Francesco Colonna, *Hypnerotomachia Poliphili*

*Se știe doar că, din faptele întâmplătoare, singure acelea ni se par minunate câte ne lasă impresia că s-ar fi petrecut cu socoteală: ca atunci, bunăoară, când, în Argos, statuia lui Mitys l-a ucis pe omul vinovat de moartea lui Mitys, căzându-i în cap, în timp ce acesta o privea.*

Aristotel, *Poetica*<sup>2</sup>

---

<sup>1</sup> *Noaptele atice*, trad. rom. de David Popescu, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1965 (n. red.)

<sup>2</sup> Trad. rom. de D.M. Pippidi, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2011 (n. red.)

## PROLOG

14 aprilie 2012

**G**eamul căzu ca o cortină de apă, în bucați de mărime variabilă, care se prăbușiră unele peste altele, în cascadă. Charles Baker apucă să vadă asta și simți aproape simultan primul glonț, care îi zbură vârful urechii. Al doilea îl lovi cu putere în umăr și îl trânti la podea. Durerea îi umplu instantaneu ochii de lacrimi. Se mai auzi o împușcătură. Și încă una. Creierii agentului de la Secret Service desenară harta unui continent dispărut pe peretele din spate. Glonțul care îi străpunse capul luă o traiectorie ciudată și lovi candelabrul. Se auzi un clinchet, apoi o voce de femeie care urlă ascutit, aproape în tonalitatea candelabrului, ca un ecou. De jur împrejurul lui, oameni întinși pe podea încercau să se ascundă, să se aplece cât mai jos, să-și tragă podeaua peste ei. Reuși să își revină din șoc și încercă să se ridice, sprijinindu-și mâinile în spate. Chiar în dreapta lui, secretarul de stat se urcase peste soție, în încercarea disperată de a o proteja. Majoritatea celor de pe jos aveau mâinile încolăcite în jurul capului. O nouă serie de gloanțe trecu prin peretele din spatele lui. Alte țipete, fojgăială pe podea. Cineva începuse să se roage cu o voce plângărească. Încercă să se uite în jur, dar privirea îi era încețoșată. Vedea dublu sau triplu, ca printr-un pahar de cristal sau, mai degrabă, ca prin fațetele multiple ale unui diamant. Câțiva agenți, aplecați, apucaseră un bărbat și îl târau, lăsând în urma lor o dâră groasă de sânge aproape negru. Strânse foarte tare ochii și îi deschise din nou, încercând să își concentreze privirea pe imaginea din față. Înțelese că erau trei. Doi îl prinseseră de subsuori pe cel căzut, iar al treilea îl proteja cu corpul. Se interpunea între acesta și direcția de unde veneau gloanțele. Începuse să se tragă și din încăperea în care se aflau, în sens invers.



Mai apucă să spună atât, înainte să-și piardă cunoștința:

– Președintele, pentru Dumnezeu, președintele!

Sunetul telefonului întrerupsese tăcerea totală din încăpere. Ochii tuturor de la masă erau ațintiți asupra aparatului. În aer tensiunea era aproape insuportabilă. Cei din jurul mesei, la fel ca și cei care ședeau pe fotolii sau cei rămași în picioare, înmărmuriseră. Unul dintre ei rămase la jumătatea gestului de a duce paharul la gură, într-o imponderabilitate improbabilă. Omul ridică telefonul cu o mișcare bruscă și, fără să aștepte ca cel care sunase să vorbească, spuse:

– Dă-mi vestea bună! Spune-mi că e mort!

Singur, omul din fotoliul cel mai impunător, retras într-un colț și urmărindu-i pe ceilalți ca dintr-o lojă, la teatru, nu schița nici un gest. Nu era vorba de expresia feței. Pe aceasta nu se putea citi oricum nimic, pentru că masca pe care o purta era impenetrabilă, dar nici corpul sau vreun gest nu trăda vreo urmă de emoție. Din două, una: fie se controla foarte bine, fie nu împărtășea defel entuziasmul celorlalți.

## PARTEA ÎNTÂI

*Este suficient ca o carte să fie posibilă pentru ca ea să existe.  
Numai imposibilul este exclus.*

Jorge Luis Borges, *Biblioteca Babel*<sup>1</sup>

*I range the fields with pensive tread,  
And pace the hollow rooms,  
And feel (companion of the dead)  
I'm living in the tombs.*<sup>2</sup>

Abraham Lincoln

*O mână-ascunsă scrie și trece mai departe.  
Nici rugi, nici argumente, nici spaima ta de moarte  
Nu vor îndupleca-o să șteargă vreun cuvânt;  
Nici lacrimile tale nu pot să șteargă-un rând.*

Omar Khayyam<sup>3</sup>

---

<sup>1</sup> Jorge Luis Borges, „Biblioteca Babel”, în *Moartea și busola. Proză completă 1*, trad. rom. și note de Irina Dogaru, Cristina Hăulică și Andrei Ionescu, Editura Polirom, Iași, 2006

<sup>2</sup> Măsor câmpurile-n pas agale,/ Pășesc prin camerele goale/ Și simt (al morților tovarăș)/ Că trăiesc în morminte iarăși. (n.red.)

<sup>3</sup> Rubaiatul LXXI, *Catrene*, trad. rom. de George Popa, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Univers, București, 1979

## Capitolul 1

### Cu nouă zile mai devreme

A vionul se desprinsese de burduful de acces și începu să ruleze în spate, când însoțitoarea de zbor se apucase să recite cu brațele mantra cu ieșirile în caz de urgență, cu masca de oxigen și vesta de salvare. Charles Baker depășise de mult milionul de mile, dar privea întotdeauna fascinat acest ritual al decolării. Era un fel de superstiție, un mod de a se asigura că și de această dată totul va decurge în ordine. Că cercul se va închide. O decolare perfectă, cu toate ingredientele la locul lor, se încheie, logic, cu o aterizare sigură. De această dată însă, avea un fel de presimțire de altă natură. Își amintise, când ieșise de la curs, că avea, în rucsacul de care nu se despărțea niciodată, un dosar pe care îl primise de la asistentul său, chiar în aeroport, înainte de a trece de filtrul de control. Băiatul ajunsese transpirat și gâfâind și îi trebuiseră câteva secunde până să își recapete suflul. Își sprijinise brațul de umărul lui Charles până reușise să îngaima câteva cuvinte și să îi întindă dosarul de culoare rozalie, făcut sul, pe care îl ținea foarte strâns în cealaltă mână, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu îi scape sau să nu i-l smulgă cineva.

Uitase de el când ajunsese la hotel și în toate cele trei zile cât dură conferința, deși îl plimbase mereu după el. Abia în ultima dimineață, când plecase spre Aula Magna Fray Alonso de la Veracruz a Universidad Nacional Autónoma de México, își aminti de dosar. Îl răsfoise puțin în mașină, dar, cum era foarte preocupat să facă un spectacol și din acea ultimă prezentare, mintea lui nu reuși să înregistreze rândurile minuscule, mângălite în toate părțile, și desenele de toate culorile, schemele aruncate, aleatoriu parcă, pe cele câteva pagini ce îi treceau prin fața ochilor. Își aminti din nou de el când își puse rucsacul în compartimentul de bagaje, spunându-și că avea aproape cinci ore până la aterizarea pe LaGuardia,



Respect timp suficient pentru a-și arunca ochii pe hârtiile pentru care asistentul său aproape făcuse un atac de cord, în încercarea disperată de a i le aduce la vreme.

Așa că deschise curios dosarul, cu riscul de a pierde ceremonia de inițiere a stewardesei. Apucase să arunce o privire peste cele câteva file și tocmai se pregătea să le studieze cu atenție, când avionul opri și o luă înapoi în față. Văzu pe geam cum niște uniforme se agită să repună burduful în poziția inițială. Se auzi în difuzoare vocea pilotului care vorbi direct în engleză, lucru neobișnuit. Pasagerii trebuiau să rămână calmi, așezați și să își păstreze legate centurile de siguranță. Atât. Lui Charles îi trecu prin cap că vreo oficialitate sau vreun om de afaceri local, dintre cei care au la mână guvernele, trebuie că s-a hotărât în ultima clipă să meargă la New York. Pentru Mexic acesta nu era deloc un lucru neobișnuit.

Ușa se deschise și în avion năvăliră șase indivizi cu uniforme ciudate. Patru dintre ei se năpustiră în spatele avionului. Dintre aceștia, doi se opriră la mijloc. Ultimii doi rămaseră în față, în zona business class. Unul chiar în dreptul lui Charles, iar celălalt pe locul în care stătuse stewardesa. Acesta ridică stația și anunță, de această dată în spaniolă, că toți pasagerii trebuie să coboare de urgență pentru un control suplimentar, fără să își ia bagajele. Aveau să se întoarcă în scurt timp. Când puținii pasageri din partea din față începuseră să se ridice, omul insistă că evacuarea se face de la spate în față, în ordine. Lumea comentă un pic, dar situația părea foarte serioasă și oamenii știau că nu e de glumit cu trupele speciale. Mai ales dacă exista, cum bănuiau, un pericol terorist la bord.

Când se ajunse la cel de-al patrulea rând, Charles vru să se ridice, dar mâna individului care stătea în dreptul lui îl împinse cu putere înapoi pe scaun. Charles ridică privirea, iar individul îi spuse autoritar, printre dinți: – Dumneavoastră nu!

Profesorul dădu să apuce menghina care îi strângea umărul, dar individul își retrase mâna. Până să reacționeze, avionul era deja gol. O luase spre burdof până și ultimul pasager. Și, lucrul cel mai ciudat, coborâră și cei doi piloți împreună cu însoțitoarele de zbor. Ușa se închise în urma lor cu zgomot.

## Capitolul 2

**R**espectabila doamnă Bidermeyer nu știa dacă să se apuce să țipe sau să leșine. Stătea în ușa camerei, cu gamba-i de hipopotam încălțate în ciorapi cu dungulițe albe și albastre, în papucii de casă cu botul în formă de cap de raton, și era albă ca varul. Urcase la etaj să îi facă scandal chiriașului care pornise muzica după ce îi țopăise în cap vreme de câteva minute, care i se păruseră nesfârșite. Cum era prima oară, în cei trei ani de când stătea acolo, când asistentul universitar de la Princeton George Buster Marshall dădea muzica în halul ăla de tare, hotărâse să îi treacă cu vederea comportamentul inadecvat, gândindu-se că era doar un fenomen accidental. Întâi, cu înțelepciune, hotărâse să îl ignore. Apoi îi bătu cu coada de la mătură în tavan, în calorifere și, în final, ieșise pe scară și începuse să zbiere.

Bătrâna cu mutră de crocodil era de mai bine de treizeci de ani un fel de administrator al câtorva clădiri din preajma campusului universității, dar camera ei era fix în clădirea aceea, chiar sub a unuia dintre cei mai buni chiriași din istoria nesfârșită și foarte zbuciumată a carierei ei de administrator. Domnul Marshall era ceea ce se numește un chiriaș exemplar. Plătea toate cheltuielile la timp, uneori achita chiria cu o lună sau două în avans. Nu făcea niciodată scandal, nu distrugea niciodată nimic și nu făcea chefuri îngrozitoare, ca acelea ale colegilor săi de palier. Unde mai pui că, din când în când, o trata și pe Heidi Bidermeyer cu câte un șnaps, o dată la câteva seri. O bomboană de băiat. Și, pe deasupra, mai era și de familie bună și universitar, autor de cărți, dintre care ultimele două îl făcuseră un fel de celebritate națională. Apăruse și la televizor.

Știa că nu peste mult timp tânărul avea să-și ia zborul, pentru că, odată cu celebritatea, veneau și banii. Și, pe deasupra, o tânără absolventă, de la aceeași universitate, începuse să îl viziteze din ce în ce mai des. De fapt,



bănuia că era și aceasta acolo când se prăvălise tavanul, în zgomotele de baterie, peste ea. Dar nu își închipuise că acesta va fi felul în care se va despărți de el.

Stătea în prag, paralizată, și nu știa ce să facă. Se gândi, întâi, să leșine, dar i se păru prea riscant. Era în capul scărilor și ar fi putut să se prăvălească peste balustradă. Așa că decise pentru a doua variantă. Încercă să țipe, dar nu fu capabilă să scoată nici măcar un sunet. Era atât de îngrozită de imaginea mutilată a cadavrului chiriașului ei preferat, încât un amestec de teamă și de groază o ținea paralizată acolo.

Doar când auzi ușa reuși să se desprindă și să se îndrepte spre scări. De jos, domnii Bingham și Zsuscek sau Zaschek, cum s-o fi pronunțând, intraseră binedispuși, dar buna dispoziție le pieri când o văzură pe bătrâna lividă, cu ochii bulbucați, dominând etajul întâi și parterul, precum Colosul din Rodos cu chip de Chupacabra.

## Capitolul 3

Se urcă în mașină, nervos că nu găsisese mare lucru. Câteva fițiuci disparate, dar nici urmă de ceea ce venise să ia. Răsfoise cu grijă toate cărțile din mica bibliotecă improvizată. Inclusiv maldărele de hârtii clădite peste tot în cameră – de jur împrejurul biroului și al patului. Înșfăcase doar laptopul. Poate acolo să găsească ceva. Treaba se complicase mai mult decât se așteptase. Auzise zgomote pe scări și se ascunsese în dulap. N-avea să plece de acolo fără informații complete. Acum însă imbecilul ăla sclifosit se întorsese acasă. La naiba! Își făcuse temele cu grijă. Nu trebuia să vină decât două ore mai târziu. Îl urmărise pas cu pas mai bine de două luni. Știa totul despre el. Dar nu reușise încă să afle esențialul. Îi spusese clar că treaba era foarte delicată și problema trebuie rezolvată altfel decât de obicei. Și să fie precaut, pentru că se afla în America, nu în locurile cu care era obișnuit.

Își curăță cu gesturi profesioniste maceta încă plină de sânge și aprinse cârpa umedă cu care înlăturase orice urmă a măcelului de pe arma crimei. O aruncă pe geamul mașinii și o privi cum arde până la capăt.

Ținta intrase în cameră și venise direct la dulap. Deschisese ușa, văzuse o arătare între hainele sale și începuse să urle, așa că fusese nevoit să îl lovească cu pumnul direct în față. Tânărul se prăbușise, dar începuse să urle și mai tare. Apucase o ganteră de pe covor ca să se apere. Dar în loc să îl atace cu ea, începuse să lovească în podea, strigând și mai tare. Se apropiase de el și îl lovise cu piciorul în față. Dar ținta îi apucase strâns piciorul și așa, plin de sânge, își înfipsese dinții în gamba lui. Încercase să scuture piciorul și reușise să îi descleșteze dinții. Dar reîncepuseră urletele. Se auzeau bătăi în podea venind de la apartamentul de dedesubt. Fără să se gândească, îl lovise cu maceta în față. Sângele țâșnise peste tot, dar urletele nu încetaseră. Se uitase în jur și singurul lucru care îi trecuse

prin cap în acel moment fusese să apese „play“ pe stația audio, care era la îndemână. Zgomotele de tobă acopereau acum țipetele, dar bătăile din podea se transferaseră la calorifer. Era clar ce urma să se întâmple. Femeia care locuia dedesubt avea să cheme poliția și, probabil, să urce la etaj. Trebuia să reacționeze repede, așa că, deși știa, conform indicațiilor pe care le primise, că amuțirea definitivă a țintei era ultima opțiune, ridicase maceta și i-o înfipsese în gât, apoi răsucise. Corpul se mai zvârcolise câteva momente, lovise de câteva ori podeaua cu palmele și încremenise.

Scara începuse să se zguduie ca la un cutremur. De parcă o turmă de hipopotami urca treptele în fugă. Se băgase din nou în dulap. Muzica se oprise. Probabil că discul ajunsese la sfârșit. Se auzise scârțâitul ușii. Apoi nimic, preț de câteva secunde bune. Cum hoarda de hipopotami nu o luase pe scări în jos, presupusese că se afla încă în pragul ușii. Probabil era femeia care gestiona clădirile campusului. Înmărmurită. Se pregătise să iasă pe lângă ea, dar auzise de undeva, din josul scărilor, mai multe voci care se hlizeau tembel.

Se enervă pe el însuși pentru reacția aceea necontrolată. El, cel care își păstra mereu sângele-rece și își petrecuse atâtea ore antrenându-se să nu reacționeze impulsiv, cedase pentru prima oară după foarte mult timp. Durerea ascuțită din gambă, zgomotul de pe scară, nevoia de a lua o decizie rapidă și rezistența neașteptată pe care o opusese victima îi întunecaseră pentru câteva fracțiuni de secundă mințile. Se comportase ca un novice. Și asta îl enerva cel mai tare. Slăbiciunea era ceea ce disprețuia cel mai mult la cei din jur. Și, cu atât mai mult, la el însuși.



## Capitolul 4

S oneria sună atât de tare și de brusc, încât lui Charles îi scăpă mâna cu aparatul de bărbierit pe obrazul drept, chiar în dreptul urechii. „Parcă nu te mai poți tăia cu lamele astea moderne“, își spuse Charles în timp ce privea cum picăturile de sânge se prelingeau în chiuveta plină cu spumă albă. Își instalase o sonerie nouă cu câteva zile în urmă și insistase să aibă un sunet distinct, pe care să îl audă. De asemenea, îi ceruse electricianului să pună difuzoare în mai multe locuri din casă, inclusiv în dormitor. Era pentru prima dată când o auzea sunând, în întreaga ei splendoare. Poate că fusese o idee proastă. Zgomotul se repetă o dată, și încă o dată.

– OK. Am auzit, am auzit! strigă profesorul în timp ce cobora în fugă treptele.

Deschise vizeta ușii de la intrare, în timp ce își punea halatul pe care îl agățase de pe hol. O femeie și un bărbat, pe care nu îi mai văzuse niciodată, așteptau nerăbdători să li se deschidă. Nu apucă să întrebe cine sunt și ce vor de la el, pentru că femeia întinse o legitimație în fața vizorului. Pe ea scria cu litere de-o șchioapă FBI. Charles deschise ușa. Femeia se prezentă și îl întrebă dacă ar putea sta de vorbă înăuntru.

Charles nu se trezise încă de-a binelea, așa că nu înregistrase nici măcar o literă din numele celor doi. Îi invită cu un gest aproape automat în sufragerie. Apucă să spună „Mă scuzați două minute“ și dispăru înapoi pe scări.

Îi găsi pe cei doi în picioare, privind cu interes cărțile din biblioteca imensă care înconjură încăperea.

– Îmi cer scuze, spuse Charles. Vă rog, luați loc!

Femeia privi cu interes tricoul pe care profesorul și-l trăsesese în grabă. Pe pieptul gazdei trona un pumn cu degetul mare ridicat, în culorile

Respect steagului american, iar dedesubt scria mare: „Votați Obama!“ Femeia zâmbi, iar lui Charles, care începuse să se trezească, nu îi scăpă ironia din privirea ei. Dădu să bolborosească o scuză, dar se opri. La urma urmei, se aflau în casa lui. Neinvitați. Se așeză și el în fața celor doi.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Charles, care își recăpătase politețea.

– Probabil că nu știți ce s-a întâmplat, spuse femeia. Sunt sigură că cineva a încercat să ia legătura cu dumneavoastră.

Charles își aminti că închisese telefonul, extenuat după călătoria din Mexic, și că se aruncase direct în pat, urmând să lămurească a doua zi incidentul din avion.

– De fapt, cred că și eu aș fi venit astăzi la dumneavoastră. Numai că l-aș fi căutat direct pe șeful cel mare.

Spuse asta îngândurat, arătând cu un deget spre tavan. Femeii nu îi scăpase deloc subtextul vorbelor lui Charles. I se păru destul de naiv modul în care sugera că e o persoană importantă. Ca și cum cineva s-ar fi putut îndoi.

– Poate că e prea puțin, totuși, ca să îl deranjăm pe domnul director. Așadar, știți?

– Prea puțin? E un scandal.

Vru să continue, dar își dădu seama că se refereau la lucruri diferite. Ca și când abia în acel moment ar fi terminat de procesat ce îi spusese femeia, se ridică de pe scaun și se întoarse după puțin timp cu telefonul. Îl deschise. Pe ecran îi apărură 19 apeluri pierdute și, în dreptul mesageriei, numărul 24. Agentă înțelese întocmai la ce se uita Charles.

– Probabil că veți afla același lucru despre care am venit să discutăm astăzi.

Charles ridică privirea, dar nu apucă să spună nimic, pentru că bărbatul, care până atunci nu scosese nici un sunet, se aplecă puțin în față și spuse pe un ton șoptit:

– Asistentul dumneavoastră, un anume George Buster Marshall, a fost găsit la el acasă, azi-noapte, într-o baltă de sânge. Omorât într-un mod bestial, cu un obiect ascuțit, cel mai probabil o sabie lată sau o macetă, după ce fusese torturat în prealabil.

Șocul îl paraliză pe Charles câteva secunde. Nu fu în stare să întrebe decât:

– La el acasă? În campus, adică?



Agentul părea că încheiase ce avea de spus, așa că se lăsă înapoi pe spate. Femeia dădu afirmativ din cap.

– Un pic în afara campusului, de fapt, spuse ea, cu obsesia aceea pentru detalii pe care numai copoi o au. Aveți habar despre ce ar putea fi vorba?

Lui Charles i se ridică părul pe spate. Marshall, mort? Ucis? Torturat chiar? Făcu imediat legătura. După ce o autoritate necunoscută, dintr-o țară în care legea e un moft, îi confiscase într-o manieră brutală și abuzivă niște hârtii pe care le primise de la asistentul său, acum acesta era mort. Coincidența era prea mare ca cele două evenimente să nu fie legate. Se gândi un timp ce să le răspundă celor doi.

În timp ce bărbatul interpreta pauza lungă pe care o făcea profesorul ca pe ceva normal pentru cineva care primește o astfel de veste, agenta înțelese că motivul tăcerii era altul.

– E clar că sunteți în stare de șoc, spuse ea. Dar dacă știți ceva sau vă gândiți la ceva, la orice, trebuie neapărat să ne spuneți.

– Trebuie să mă gândesc, răspunse profesorul, absent.

– Înțeleg, continuă femeia, începând să preseze, putem lămuri detalii sau ne puteți spune mai târziu dacă vă aduceți aminte de ceva, dar e important dacă vă vine ceva în minte acum. Primele ore sunt esențiale pentru prinderea criminalului.

Charles părea să înțeleagă ce îi spune agenta, dar în acel moment în mintea lui se amestecau fel de fel de întrebări în legătură cu fostul său asistent. Încercă să rememoreze ultimele luni în compania acestuia și să își amintească ce văzuse în hârtiile confiscate în avion, în puținul timp în care apucase să își arunce ochii peste ele.